

NORA ROBERTS

PROFETIA

Traducere din limba engleză și note
ALINA ROGOJAN

București
2020

ISBN 978-606-33-4820-8
I. Rogojan, Vîlcan (text)
III. 158

– Will, vrei să tai tu cordonul ombilical?

– Aș...

Luă foarfeca de la Rachel, apoi se întoarse spre tatăl lui și văzu lacrimile de pe obrajii acestuia. Blestemul îi răpise nepoți. Îi răpise o fiică, o soție, copilași.

– Cred că ar trebui să-l las pe bunic să o facă. Ce zici?

Bill își strecură degetele pe sub ochelari ca să se steargă la ochi, apoi spuse:

– Mă simt onorat. Sunt bunic.

Pe când Bill tăia cordonul, Fred umplu încăperea de curcubeie.

– Iar eu sunt mătușă, aşa-i? Mătușă de onoare.

– Da, ești, răspunse Arlys, neputându-și lua ochii de la copilaș. Tu, Rachel, Katie. Fondatorii orașului New Hope.

– Are o culoare excelentă, declară Rachel, studiindu-l temeinic. Va trebui să-mi iau imediat nepotul și să-l spăl, să-l cântăresc și să-l măsor.

– Imediat. Bună, Theo, spuse Arlys, depunând un sărut pe fruntea copilașului. Theo William Anderson. Vom face lumea aceasta un loc mai bun pentru tine. Vom face tot ce stă în puterea noastră ca să-o transformăm într-un loc mai bun. Îți-o jur.

Urmări, cu degetul, conturul chipului lui Theo – atât de mititel, atât de dulce, atât de al ei.

„Aici este viață“, își spuse. „Aici este speranță.“

Aici este sursa amânduroră.

Avea să muncească și să lupte în fiecare zi ca să îndeplinească promisiunea pe care i-o făcuse fiului ei.

Ținându-l strâns, se gândi din nou la Lana și la copilul pe care Lana îl purtase în pântece. La Aleasa ce le fusese promisă.

Capitolul 1

La ferma la care se născuse, Fallon Swift învăță să planteze, să crească și să strângă recolta, să respecte pământul și să se folosească de el. Învăță cum să se strecoare, tăcută ca o umbră, pe câmpii și prin păduri, cum să vâneze și să pescuiască. Învăță să respecte vânătul și să nu-și ia mai mult decât avea nevoie, adică să nu ia nimic doar de dragul de a lua.

Învăță să pregătească alimentele crescute din pământ sau culese de pe el – fie în bucătăria mamei ei, fie la un foc de tabăra.

Învăță că mâncarea însemna mai mult decât ouăle proaspăt strânse din coteț sau un păstrăv bine fript pe grătar. Mâncarea însemna supraviețuire.

Învăță să coasă, deși îi displăcea să-și petreacă timpul stând într-un loc și împungând materialul cu acul. Învăță cum să argăsească pielea, ceea ce nu fu, nici pe departe, lecția ei favorită, și era capabilă, dacă nu avea încotro, să toarcă. Hainele, învățase, nu erau pur și simplu ceva de purtat. Îți protejau trupul, asemenea unei arme.

Respecta armele și învățase de la o vîrstă fragedă să curețe un pistol, să ascută un cuțit, să pună coarda pe un arc.

Învăță cum să construiască, cu ciocan și fierastrău, cum să mențină gardurile în stare bună și cum să facă diverse reparații la vechea casă rustică pe care o iubea la fel de mult precum iubea pădurile.

Un gard puternic, un zid solid, un acoperiș care ținea ploaia la distanță – toate acestea însemnau mai mult decât un cămin fericit. Însemnau supraviețuire.

Și, deși adeseori știa, pur și simplu învăță magie. Cum să aprindă un foc dintr-o suflare, cum să creeze un cerc în jurul ei, cum să vindece o rană mică doar cu lumina dinlăuntrul ei, cum să privească și cum să pătrundă înțelesul celor văzute.

Învăță, deși adeseori știa, pur și simplu, că magia era mai mult decât un dar de prețuit; era o îndemânare ce trebuia cultivată și o armă ce trebuia folosită cu multă grijă.

Magia însemna și avea să însemne supraviețuire.

Chiar având mâncare, adăpost, haine și arme, chiar și având magie, nu supraviețuise să chiar toți. Și nu toți aveau să o facă în vremurile ce li se pregăteau.

Fallon învăță despre o lume care existase înainte de nașterea ei. O lume plină de oameni, o lume de orașe gigantice, cu clădiri impunătoare în care oamenii trăiseră și munciseră. În acea lume, oamenii își făcuseră o obișnuință din a călători pe calea aerului, pe mare, pe drumuri și pe căi ferate. Ba unii călătoriseră chiar și în spațiu, ajungând până la luna ce atârnă pe cer.

Mama ei trăise într-o metropolă, în metropola New York. Fallon știa, din poveștile ce-i fuseseră spuse și din cărțile pe care le devora, că New Yorkul fusese un loc plin de oameni, de zgomote, de lumină și de întuneric.

Un loc care i se părea fabulos și pe care își promisese că avea să-l vadă într-o bună zi.

Și-l imagina adesea în toiu noptii, pe când nu putea dormi și privea zânele dansând în fața ferestrei ei.

Lumea aceea fusese zguduită de război, de intoleranță și de crizime, exact cum era și cea de acum. Aflase despre războaiele de altădată – din cărți și din povești. Și știa despre războaiele ce încă făceau ravagii – de la vizitatorii care mai treceau pe la fermă.

Tatăl ei fusese soldat, cândva. El o învățase să lupte – cu mâinile, cu picioarele, cu mintea. Învățase cum să citească hărți și cum să le

deseneze, și se imagina urmându-le, într-o bună zi, ca să facă acele călătorii despre care știau de la intotdeauna că-i erau sortite.

Nu era legată de nimic în felul în care erau legați părinții ei de lumea care existase înainte ca Blestemul să ucidă atât de mulți oameni. Miliarde întregi, se spunea. Mulți își amintea vremea în care acele orașe mărețe căzuseră pradă flăcărilor, nebuniei, magiei negre. Cruzimea și lăcomia umane încă sufocau mintile și sângele celor care trăiseră pe propria piele acele clipe.

Când surprindea străfulgerări din viitor, știa că acesta avea să aducă și mai multe flăcări, și mai mult sânge, și mai multă moarte. Și că ea avea să facă parte din toate. De aceea rămânea, adesea, trează noptile, strângându-și în brațe Ursulețul de plus, un dar din partea unui bărbat pe care nu îl cunoșcuse încă.

Atunci când acele străfulgerări din viitor erau prea apăsătoare, se furișa uneori din casă, în timp ce părinții și frații ei dormeau, și se așeza afară, privind micuțele zâne sclipind ca niște licurici. Acolo simțea miroslul pământului, al grănelor, al animalelor.

De cele mai multe ori se cufunda în somnul liniștit și nevinovat al unui copil cu părinți iubitori și cu trei frați mai mici enervanți, al unui copil sănătos, cu o minte curioasă și cu un trup activ.

Uneori îl visa pe cel care-i fusese părinte biologic, bărbatul cu care mama ei locuise în New York, bărbatul pe care aceasta îl iubise. Bărbatul care, după cum bine știa Fallon, murise pentru ca ea să trăiască.

Fusese scriitor, fusese un lider și un mare erou. Purta numele lui, la fel cum purta numele bărbatului care o adusese pe lume, care o crescuse, care o învățase. Fallon de la Max Fallon, părintele ei biologic. Swift de la Simon Swift, tatăl ei.

Două nume, își spuse Fallon, la fel de importante. Exact la fel cum mama ei purta două inele, câte unul de la fiecare bărbat pe care îl iubise.

Și, deși își iubea tatăl cu toată profunzimea și sinceritatea unui copil, era curioasă în privința bărbatului de la care moștenise culoarea ochilor și a părului și care, alături de mama ei, îi transmisesese puteri speciale prin împreunarea cu ea, cu mama.

Îi cîtea cărțile – toate cărțile erau daruri – și studia fotografia lui de pe coperta din spate a acestora.

Odată, pe când avea șase ani, se instalase în bibliotecă, în compania uneia dintre cărțile lui Max Fallon. Deși nu înțelegea toate cuvintele, îi plăcea faptul că era vorba despre un vrăjitor, unul care folosea magia și inteligența ca să lupte împotriva forțelor răului.

Când intrase tatăl ei, simțise înțepătura unui ghimpe de remușcare, ce o făcuse să încerce să ascundă carte. Tatăl ei nu era înzestrat cu puteri magice, însă, categoric, era înzestrat cu foarte multă inteligență.

Acesta o luase pe sus cu tot cu volumul respectiv, apoi se așezase, ca s-o cuibăreasă în poala lui. El îi plăcea teribil miroslul lui de fermă – de pământ, de animale, miroslul tuturor acelor lucruri ce creșteau în jurul lor.

Uneori și-ar fi dorit să aibă ochii ca ai lui, ochi ce-și schimbau culoarea de la un fel de verde la un fel de auriu, sau în care cele două nuanțe se amestecau, pur și simplu. Când își dorea aşa ceva se simțea vinovată față de Max.

– E o carte bună, îi spusese el.

– Ai citit-o?

– Da. Mamei îi plăcea foarte mult să citească. Iată de ce ea și tatăl meu au amenajat încăperea aceasta pentru cărți. Nu e nevoie să ascunzi nimic de mine, scumpo. Absolut nimic.

– Pentru că ești tăticul meu.

I se răsucise în brațe, lipindu-și față de inima lui.

– Tic, tac, tic, tac. Ești tăticul meu.

– Sunt tăticul tău. Însă n-aș fi avut ocazia asta dacă n-ar fi existat Max Fallon.

El întorsese cartea astfel încât să poată privi amândoia fotografii bărbatului brunet și chipeș, cu ochi de un cenușiu intens. N-aș avea cea mai frumoasă fetiță din lume dacă el n-ar fi iubit-o pe mama ta, iar ea nu l-ar fi iubit pe el. Dacă nu te-ar fi adus pe lume pe tine. Dacă nu v-ar fi iubit pe amândouă suficient de mult, dacă n-ar fi fost suficient de curajos ca să-și dea viața ca să vă protejeze. Îi sunt profund recunoscător, Fallon. Lui îi datorez totul.

– Mama te iubește, tati.

– Da, aşa e. Sunt un tip norocos. Mă iubește și pe mine și vă iubește și pe tine, și pe Colin, și pe Travis.

– Și pe copilașul care va veni curând.

– Da.

– Nu e fetiță.

O spusese cu un ofstat prelung, îndurerat.

– A, da?

– Are un băiețel în ea, din nou. De ce nu-mi poate face o surioară?

De ce îmi face mereu frățiori?

Auzise hohotul de râs din pieptul lui atunci când o strânsese în brațe.

– La drept vorbind, asta ar trebui să fie treaba mea. Presupun că pur și simplu aşa stau lucrurile.

El îi dezmiridase părul lung și negru în timp ce vorbise.

– Și presupun că asta înseamnă că vei rămâne și pe mai departe, inevitabil, fetița mea favorită. I-am spus mamei tale că e băiat?

– Nu vrea să știe de ce gen e. Preferă să se-nstrebe.

– Atunci n-am să-i spun nici eu. O sărutase pe creștet. E secretul nostru.

– Tati?

– Mmm?

– Nu știu să citeșc toate cuvintele. Unele sunt prea grele.

– Ei bine, ce-ar fi să-ți citeșc eu primul capitol înainte să ne întoarcem la treburi?

O mutase astfel încât să se poată ghemui în brațele lui, deschisese cartea la prima pagină și începuse.

Fallon nu știuse că *Regele Vrăjitor* fusese primul roman al lui Max Fallon – sau poate că o parte din ea știuse, cumva. Însă avea să-și amintească pentru totdeauna că tatăl ei îi citise acea carte, capitol după capitol, în fiecare seară, înainte de culcare.

Și astfel, învăță. Învăță despre bunătate de la tatăl ei, despre generozitate de la mama ei. Învăță despre iubire și lumină și respect din căminul și familia și viața ce i se oferiseră. Învăță despre război și

greutăți și suferință de la călătorii, mulți dintre ei răniți, care poposeau la fermă sau în satul din apropiere.

Făcu lecții de politică și le găsi enervante, căci oamenii spuneau prea multe și faceau prea puține. Și la ce era bună politica în condițiile în care, conform raportelor, guvernul – un termen atât de vag pentru ea – începuse reconstrucția la trei ani după Blestem, însă se prăbușise din nou înainte să se încheie Anul Cinci?

Acum, în cel de-al doisprezecelea an, capitala Statelor Unite – care numai unite nu i se păreau lui Fallon, nici în trecut, nici acum – rămânea o zonă de război. Fațuni ale Cetelor de Ucigași, grupuri din sânul Nepământenilor Malefici și cei care slujeau cultul Războinicilor Purității duceau o luptă acerbă pentru putere, pentru pământ, pentru miroslul săngelui. Luptau unii împotriva altora, aparent, dar și împotriva celor care căutau să stăpânească sau să guverneze.

Deși Fallon își dorea pace, își dorea să construiască și să cultive, înțelegea nevoia, datoria de a lupta și de a apăra. Nu o dată își văzuse tatăl înarmându-se și plecând de la fermă ca să-și ajute un vecin care avea nevoie de protecție sau ca să lupte, alături de alții, pentru apărarea satului. Nu o dată îi văzuse ochii la întoarcerea acasă și știuse că cele petrecute duseseră la vărsare de sânge și la moarte.

Fusese crescută ca să lupte, ca să apere, la fel ca și frații ei. Chiar și vara, pe când ferma se scălda în lumina soarelui, recoltele erau gata de seceriș, iar fructele se copsiserau, chiar și pe când pădurile forfoteau de vânat, dincolo de ogoarele și de dealurile de acasă se duceau, în continuare, bătălii amarnice.

Iar timpul ei, copilăria ei, știa, se scurgea asemenea secundelor marcate de ticătul ceasului.

Ea era Aleasa.

În zilele în care frații ei o hărțuiau – de ce căzuse pe capul ei năpastă de a avea fraț? – atunci când mama ei nu înțelegea *nimic*, iar tatăl ei avea așteptări al naibii de mari de la ea, și-ar fi dorit ca acele secunde să se scurgă mai repede.

Alteori, turba de furie. De ce tocmai ea să nu aibă de ales? Chiar deloc? Și-ar fi dorit să vâneze și să pescuiască, să călăreasca, să alerge prin pădure alături de câinii pe care-i avea. Chiar și alături de frații ei.

Și, adeseori, plângea pentru ființa în care ceva mai presus de ea, ceva mai presus de părinții ei, îi poruncea să se transforme. Plângea la gândul de a-și părăsi familia și casa.

Creștea înaltă și puternică, iar lumina din ea ardea orbitor. Gândul la ziua în care avea să împlinească treisprezece ani o umplea de spaimă.

Reflecta, înversunată, la ziua aceea – reflecta, înversunată, la tot ce era nedrept în lumea ei, la tot ce era nedrept în lumea largă – în timp ce o ajuta pe mama ei să pregătească masa de seară.

– O să fie furtună în seara asta, o simt, spuse Lana, împingându-și de o parte părul blond-caramel pe care și-l prinse în creștetul capului înainte să se apuce de gătit. Însă e o seară perfectă pentru mâncat afară. Scurge, te rog, cartofii ăia pe care i-am fierb.

Fallon porni, bosumflată, spre mașina de gătit, zicând:

– De ce trebuie să gătești tot tu de fiecare dată?

Lana scutură ușor un bol acoperit. Înăuntru se aflau felii de ardei proaspăt culeși din grădină și puși la marinat.

– Tatăl tău face grătarul în seara asta, îi aminti ea lui Fallon.

– La început tu le făceai pe toate.

Îmbufnată, Fallon începu să arunce bucăți de cartofi în strecurătoarea din chiuvetă.

– De ce nu se ocupă tati, sau Colin, sau Travis de toată treaba?

– Ei mă ajută, la fel ca tine. Și Ethan la fel – el acum învăță. Dar ca să-ți răspund concret la întrebare: îmi place să gătesc. Îmi face plăcere să pregătesc mâncare, în special pentru familia mea.

– Dar dacă mie nu-mi place?

Fallon se răsuci pe călcâie, o fetișcană înaltă și zveltă care, în acel moment, era toată numai ochi cenușii precum norul de furtună și chip încruntat sfidător.

– Dar dacă eu, pur și simplu, nu vreau să gătesc? De ce trebuie să fac lucruri pe care nu vreau să le fac?

– Pentru că noi, cu toții, facem asta. Din fericire pentru tine, săptămâna viitoare se schimbă tura și treci de la ajutor de bucătar la personal de curătenie. Te rog să condimentezi cartofii ca să-i putem pune pe grătar. Ierburile le-am tocat eu deja.

– Bine, grozav.

Stia ce avea de făcut. Ulei de măslini, ierburi, sare, piper. La fel cum știa că aveau uleiul și acele mirodenii pentru că mama ei, împreună cu o vrăjitoare de la o fermă din apropiere, selectaseră trei acri de pământ arabil și făcuseră o vrajă ca să creeze acolo un climat tropical. Plantaseră măslini, arbust de piper, arbore de cafea, bananieri, smochini și curmali. Tatăl ei muncise, alături de ceilalți, ca să construiască prese pentru uleiuri și cupoare de uscat pentru fructe. Toată lumea muncea cot la cot, toată lumea se bucura de roade. Fallon știa acest lucru.

Și totuși...

– Ce-ar fi să duci astea afară și să-i spui tatălui tău să se apuce de preparat carne de pui?

Mânătă de proasta ei dispoziție, Fallon ieși din casă pășind apăsat. Lana își privi fiica, iar propriii ochi albaștri precum cerul de vară fură umbrăți de nori. Își spuse: „Vine furtuna. Și nu doar una“.

Mâncără la masa mare de exterior construită de tatăl ei și pe care acum erau aşezate farfurii colorate, șervețele de un albastru intens și flori de câmp în urcioare mici.

Mama ei ținea ca masa să fie aranjată frumos. Îl lăsa pe Ethan să aprindă lumânările suflând spre ele, fiindcă asta îl făcea întotdeauna să râdă. Fallon se trânti pe un scaun lângă Ethan. Pe el nu-l considera la fel de enervant ca pe Colin sau pe Travis.

Pe de altă parte, avea doar șase ani. Avea să-i vină rândul și lui.

Simon, cu claiua lui de păr castaniu decolorată îci-colo de la soare, se aşeză și el, zâmbindu-i Lanei.

– Arată grozav, iubito.

Lana ridică paharul cu vin făcut din propriii struguri.

– Meritul îi revine maestrului care a pregătit grătarul. Suntem recunoscători, adăugă ea, aruncându-i o scurtă privire fricei sale, pentru mâncarea pe care noi însine am produs-o și pregătit-o. Sperăm să vină și ziua când nimeni nu va mai fi nevoie să îndure foamea.

– Mie mi-e foame acum! anunță Colin.

– Atunci, fii recunoscător că ai mâncare pe masă.

Lana îi puse în farfurie o pulpă de pui – favorita lui:

– L-am ajutat pe tati la grătar, afirmă acesta atunci când Lana îi adăugă în farfurie și cartofi, legume și un știulete de porumb proaspăt depănușat. Deci n-ar trebui să fiu nevoie să spăl vasele.

– Argumentul asta n-o să țină, fiule.

Simon umplu farfuria lui Travis în timp ce Lana se ocupă de cea a lui Ethan.

Colin flutură pulpa de pui prin aer înainte de-a mușca din ea. Moștenise ochii tatălui său, un căprui ce bătea înspre auriu și verde, iar părul, cu câteva tonuri mai deschis decât cel al mamei lui, era decolorat de soarele verii. Și, ca de obicei, se ridică în smocuri ce refuzau să se lase îmblânzite.

– Eu am cules porumbul, spuse el.

Travis, deja înfipt zdravăn în mâncare, îi dădu un cot lui Colin.

– Noi l-am cules.

– Irelement.

– Vant, îl corectă Simon. *Irelevant* – și nu e aşa.

– Eu am cules porumbul *în cea mai mare parte*. Ar trebui să conteze.

– În loc să-ti bați capul cu vasele – pe care le vei spăla, în cele din urmă, poate c-ar trebui să-ti mânânci porumbul, sugeră Lana, ajuțându-l pe Ethan să-și întindă unt pe știuletele lui.

– Într-o societate liberă, toată lumea are dreptul la vot.

– Păcat că nu trăiești într-o astfel de societate.

Simon îl împunse pe Colin în coaste, ceea ce îl făcu pe acesta să-i zâmbească larg, arătându-și toți dinții.

– Porumbul e bun!

Ethan, deși își pierduse câțiva dintre dinții de lapte, mușcă, entuziasmat, din știulete. Avea ochii albaștri ai mamei sale, frumosul ei păr blond și cea mai veselă dispoziție posibilă.

– Poate că am să candidez la președinție, își susținu Colin, în continuare, punctul de vedere, băiatul nefiind nicidcum genul care să se lase descurajat de obstacole. Voi fi președintele Fermei și Cooperativei de Familie Swift. Apoi al satului. Am să-i pun numele de „Colinville“ și n-am să mai spăl vase niciodată.

– Nu te-ar vota nimeni.

Travis, care semăna suficient de mult cu Colin încât aproape cări
fi putut să fie luați drept gemeni, pufni în râs.

– Eu te-aș vota, Colin!

– Dar dacă aș candida și eu la președinție? îl întrebă Travis pe Ethan.

– V-aș vota pe amândoi. și pe Fallon.

– Pe mine să nu mă băgați în asta, ripostă Fallon, plimbându-și mâncarea prin farfurie.

– Nu poți vota decât pentru o singură persoană, remarcă Travis.

– De ce?

– De aia.

– „De aia“ e un argument stupid.

– Întreaga conversație e stupidă, declară Fallon, fluturând o mâna prin aer. Nu poți fi președinte pentru că, și dacă ar exista vreo structură de guvernare reală, tu nu ești nici suficient de mare, nici suficient de deștept.

– Sunt la fel de deștept ca și tine, replică Colin, iar de crescut am să cresc. Pot să fiu președinte dacă vreau. Pot să fiu orice vreau eu.

– În vise, adăuga Travis, cu un rânjet.

Pentru care se alese cu un șut pe sub masă, pe care se grăbi să-l returneze.

– Un președinte e un lider, iar un lider are datoria de a conduce, spuse Fallon.

Când ea sări în picioare, Simon dădu să spună ceva ca să aplaneze conflictul, însă surprinse privirea Lanei.

– N-ai tu habar ce înseamnă să fii lider, zise fata.

– Tu n-ai habar de nimic, ripostă Colin.

Ea îi răspunse:

– Știi că un lider nu se apucă să dea numele lui locurilor prin care trece. Știi că un lider trebuie să fie răspunzător pentru oameni, să se asigure că au hrana și adăpost, trebuie să decidă cine merge la război, cine trăiește și cine moare. Știi că un lider trebuie să lupte, poate chiar să ucidă.

Mânia ce clocotea în ea stârni în juru-i un nor de scânteи roșii, care ardeau cu furie.

– Un lider e cel la care ceilalți vin să caute răspunsuri, chiar și atunci când ele nu există. E cel pe care îl acuză toată lumea atunci când lucrurile merg prost. Un lider e cel care trebuie să facă lucrurile cele mai neplăcute, chiar dacă e vorba de spălatul nenorocitelor de vase.

Se îndepărta furtunos, lumina furioasă urmând-o în casă. Si trânti ușa în urma ei.

– Ea de ce are voie să fie obraznică și nesuferită? vră Colin să știe. De ce are voie să fie rea?

Ethan, cu ochii înotând în lacrimi, se întoarse spre mama lui și o întrebă:

– Fallon e supărată pe noi?

– Nu, puiule, e supărată și-atât. O-s-o lăsăm puțin în pace, bine? spuse Lana, aruncându-i o privire lui Simon. Trebuie doar să se liniștească. O să-și ceară scuze, Colin.

Băiatul se mulțumi să ridice din umeri.

– Pot să fiu președinte dacă vreau. Nu e ea șefă peste lume.

Lana simți cum i se strâng inima.

– V-am spus c-am făcut plăcintă cu piersici la desert?

Plăcinta, după cum bine știa, era o soluție care nu dădea niciodată greș atunci când venea vorba să-i binedispună pe fiile ei. Desigur, primesc doar cei care mănâncă totul din farfurie.

– Știi în ce fel putem, apoi, să ardem calorile din plăcinta aia, le spuse Simon, care, sincronizându-se cu Lana, reîncepu să mănânce. Un scurt meci de baschet, propuse el.

De când amenajase o jumătate de teren într-o parte a șurii, baschetul devenise una dintre distracțiile preferate ale băieților.

– Eu vreau să fiu în echipa ta, tati! strigă Ethan.

Simon îi zâmbi larg lui Ethan și-i făcu cu ochiul.

– O să ștergem pe jos cu ei, campionule.

– S-o crezi tu, zise Colin, repezindu-se din nou la mâncarea din farfurie. Eu și Travis vă vom zdrobi.